

Драган Вујаклија

(Лукавац)

П О В Р А Т А К

Када се вратих
ја те више не затекох
ни у кори храста
ни на брегу.

Мој пропланак присвојила гора.

Овде премеђила трава
тамо вода.

Само изаћи из облака оног.

Коњ мој бели

и ко детињство далек
у грудној кости правду

ко завичај носи

док га кривда

по зглобовима бије.

Чух како вришти

коњ мој од облака

долазећи однекуд

варницом поткован и бео.

И кад се вратих

ја тебе више не затекох.